

Kampen om själarna

Fienden jagar min själ, han trampar mitt liv till marken, han lägger mig i mörker likt dem som länge varit döda....Rädda mig från mina fiender, Herre, hos dig söker jag skydd (Ps 143:3, 9)

Allt detta har fienden gjort mot mig; men vilken fiende? Är det inte hela mänsklighetens fiende som har utsett mig, så att säga, till duell? Och kan jag motstå honom själv och ensam, när hela mänsklighetens arme inte kan det? Men är han inte din egen fiende, O Gud, och vem är endast min fiende för att jag är din tjänare? Och skulle du vilja se dina tjänare förföljda... och inte beskydda dem?

Ack, O, Herre, om det bara vore någon lättare ondska som har kommit emot mig, så skulle jag bära den utan att klaga men det är de tre största tänkbara bedrävelserna som tänkas kan: den svåraste förföljelsen, det största nederlaget, och den värsta fångenskapen. För vilken förföljelse skulle kunna vara så bedrävlig som att förföljas i sin själ; för han kämpar inte om något mindre än själar... Och han utdelar inga lätta slag, för han har slagit ner mitt liv i grunden... och då han själv är mörkets furste, har han hållit mig i mörker... Och det är inget vanligt mörker han har fått mig att sitta i, utan de dödas mörker, och i den högsta graden likt dem som varit döda under lång tid. De som endast varit döda en kortare tid, är ändå ibland ihågkomna, och ibland omtalade; men de som länge varit döda är så glömda som om de aldrig funnits....

Befria mig från mina fiender, O Gud. Och om det skulle så vara, har vi inte en rätt orsak att älska våra fiender, en rätt anledning att omfamna våra förföljare, när vi ser att det är de som oftast får oss att lyfta upp våra själar, och fly till Gud....

Meditations and Disquisitions, sid 277-278, 289